

Mona Awad

TAVŞAN

Çeviren
Sinem Akyol

BİRİNCİ KISIM

1.

Onlara “Tavşan” diyorduk çünkü onlar da birbirlerine öyle sesleniyorlardı.

Cidden. “Tavşan” diyorlardı.

Örneğin:

“Selam, Tavşan!”

“Selam, Tavşan!”

“Dün gece ne yaptın, Tavşan?”

“Dün gece beraberdik, unuttun mu Tavşan?”

“Doğru, Tavşan, dün gece beraberdik ve hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

“Tavşan, seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, Tavşan.”

Sonra da birbirlerine öyle bir sarılırlardı ki göğüsleri patlayacak zannederdik. Aslında gizli gizli bunu umardım; oturduğum, ayakta durduğum ya da duvara yaslandığım yerden, amfinin öbür köşesinden, bölümün dinlenme salonundan ya da konferans salonundan, üniversite arkadaşlarım olan bu dört yetişkin kadının kıkır kıkır, birbirlerini boğarak selamlaşmalarına, vedalaşmalarına ya da *Sadece bu kadar harika olduğun için, Tavşan*, cümlelerine şahit olurdu. Birbirlerinin pembe beyaz vücutlarına öyle bir sarılırlar, öyle bir sevgi ve anlayışla birbirlerinin kaburgalarını ezerlerdi ki nefesim kesilirdi. Sonra da kalkık burunlarını birbirlerinin ince tüylü yanaklarına gömerlerdi. Şakakları birbirlerine öyle bir yapıştırdı ki bana bonobo maymunlarının dudak dudağa hâllerini ya da korku filmlerindeki cani çocukların telepatik güçlerini hatırlatırdı. Sanki bu toplu nefes kesme ânı bir dini kutlamamış gibi sekiz gözün sekizi de sımsıkı kapalı olurdu. Dör-

dünün de parlaticılı dudakları, yüzümü acıtan canavarca bir sevgiyle ciyaklıyordu.

Seni seviyorum, Tavşan!

Geçen yıl boyunca içten içe bu sarılma patlaması için dua ettim. Hatta bu coşkulu sarılışlarından dolayı etlerinin, çörek-
lere benzeyen evaze elbiselerinin kol ağızlarından, yaka boş-
luklarından ve etek uçlarından krema gibi fırlamasını diledim.
Birbirlerinin *Taht Oyunları*'ndan çıkmış saçlarına dolanmalarını, birbirlerinin kalp şeklindeki küçük kafalarına ördükleri süslü örgüler arasında sonsuza kadar boğulmalarını istedim.

Ama bu hiç gerçekleşmedi, bir kere bile.

Çizgi romanlardaki kötü karakterlere mahsus kenafir bakışlarıma rağmen, bu sarılmalardan gülümseyerek ve birbirlerinin ellerini sımsıkı tutup sallayarak, hiçbir zarar görmeden kurtuldular. Ciltleri sanki biraz evvel dağlardan akan en saf kaynak suyuyla nemlendirilmiş gibi sevgi ve aidiyet duygularıyla ıslı ıslıldı.

Seni seviyorum, Tavşan.

Asla bir Tavşan olamayacak üniversite arkadaşları olan benim, Samantha Heather Mackey'nin aşağılamalarından hiç etkilenmemişlerdi.

Dalga dalga tüllerle süslenmiş Dor tarzı sütuna yaslandığım tenteli yeşil alanın öbür köşesinde kendime ve Ava'ya şampanya doldurdum. Warren Üniversitesi'nde aylardan Eylülü. Sözlü Anlatım Sanatı Bölümü'nün her sene düzenlenen tekrar hoşgeldin *demitasseydi** çünkü bu okul partiye parti diyemeyecek kadar *Sarmaşık Ligi*† ve New Englandlıydı. Bir yanda kaplan zambağı ile bezenmiş kabartmalar, öteki tarafta havada süzülen hayaletleri andıran, Noel ışıklarıyla aydınlanan beyaz

* (İng.) Espresso fincanı anlamına gelmekte olan bu kelime, bu paragrafta "kahve içilen etkinlik" anlamında kullanılmıştır. –yhn

† (İng.) Ivy League: Sarmaşık Ligi veya bazen Sarmaşık Birliği, Birleşik Devletler'in New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligidir. Aslında bir spor ligi olarak kurulmuş olsa da zamanla daha geniş bir anlama kavuşmuştur. –çn

tüller; metal tepsilere sunulmuş, somon balığından yapılmış rüzgâr gülleri ve şekerli orkidelerle süslenmiş ördek ciğeri or-dövrleri... Diğer yanda kimsenin okumadığı Fransız şairlerin eserlerini çevirmeleri için kazandıkları burslar hakkında tartışan siyah takım elbiseli beyazlar. Hele şu altında sohbet etmek dışında her şeyde uzman olan fazla eğitimlilerin kaynaştığı, bol keseden paraların harcanarak alındığı tenteye bir bakın. Cehennem ağzında olduklarından bihaber, gülümsüyorlardı. Ya da Ava ile benim dediğimiz gibi, burası Cthulhu'nun Haydut Yatağı'ydı. Cthulhu, burada delirip ölen bir yazarın yarattığı dev bir kalamar canavardı ve biliyor musunuz, bu çok mantıklıydı. Çünkü Warren Fanusu'nun ötesinde, sokaklarda yürüdüğünüz zaman bu şehirde bir terslik olduğunu hissediyorsunuz. Evlerde, ağaçlarda ve ışıklarda bir terslik olduğunu hissediyorsunuz. Normalde bu konudan bahsettiğinizde insanlar size bön bön bakardı. Ama Ava onlardan biri değildi. Ava, "Aman Tanrım, haklısın," derdi. "Şehir, evler, ağaçlar ve ışıklar... Hepsi bok gibi."

Burada içim sıcak köpük, hayvan ciğeri ve Ava'nın elindeki, üzerinde "Beni İç" yazan cep şişesiyle plastik kadehime döktüğü ağır alkole dolmuş, sallanıp dururken, "Neydi bu içtiğimiz?" diye sordum.

"Boş ver, sadece iç," dedi.

Ödünç aldığım güneş gözlüklerinin arkasından, "yüksek lisans arkadaşlarım" demek zorunda olduğum kadınların, uzak tropik adalar, Fransa'nın güneyi, Hamptons gibi sıkıcı yerlerde geçirdikleri bir yazın ardından yeniden bir araya gelişlerini izliyorum. Ateşli ince vücutlarının sevinçle birbirleri üzerine saldıklarını seyrediyordum. İçten içe sahte olduğunu düşündüğüm sevgilerinin gücüyle zehir rengine boyanmış turnaklarını birbirlerinin kollarına geçiriyorlardı. Parlak dudakları, birbirlerine ortak takma adlarıyla hitap etmek üzere aralanıyordu.

"Tanrım, bunlar gerçek mi?" diye kulağıma fısıldadı Ava.

Onları daha önce hiç yakından görmemişti. Geçen yıl onlardan bahsettiğimde bana inanmamıştı. “Yetişkin kadınların bu şekilde davranması mümkün değil. Bütün bunları uyduruyorsun, Smackie,” demişti. Yaz boyunca, ben de tüm bunları uydurduğumu düşünmeye başlamıştım. Ama şimdi sırf aklımın başımda olduğunu kendime kanıtlamak için de olsa onları bu hâlde görmek beni rahatlatmıştı.

“Evet, maalesef fazlasıyla gerçek,” dedim.

Ava'nın vualetinin ardından onları takip edişini izliyordum; David Bowie'yi andıran gözleri dehşet ve sıkıntıyla doluydu, ağzı ise umursamaz, kırmızı bir çizgiden ibaretti.

“Artık gidebilir miyiz?”

“Henüz gitmek istemiyorum,” dedim, gözlerim hâlâ onların üzerindeydi. Sonunda birbirlerinden kopmuşlardı, buna rağmen çıtkırıldım elbiselerinin ütüsü biraz bile bozulmamıştı. Parlak saçları hiç bozulmadan, hep birlikte çömelip bir profesörün zıplayıp duran *shih-tzu* cinsi köpeğine cıvıldarken tenleri özel sağlık sigortasından dolayı ıslık ıslık.

“Neden?”

“Sana söylemiştim, bir gövde gösterisi yapmalıyım.”

Ava, sırtını sütuna verip sarhoş hâlde aşağı kayarak bana baktı. Kimseye merhaba demedim. Ne kendilerinin taptaze, hırçın cehennemi hâline gelmiş şairlere ne de karidesten yapılmış kulenin yanında tuhaf tuhaf kahkaha atan kurgu yazarlarına... Hatta genellikle bu tarz etkinliklerde yanına gidip bir parça kuru ekmeğe jöle gibi bingil bingil sallanan bir parça sakatlatı koymasına nazikçe yardım ettiğim sempatik yönetici Benjamin'e bile... Ne geçen yıl atölye çalışmasından sorumlu Kasvet'e ne de öğretim görevlilerinin herhangi bir başka saygıdeğer üyesine... “Ya senin yazın nasıl geçti Sarah?” ve “Tez nasıl gidiyor, Sasha?” diye sorarlardı kibar bir umursamazlıkla, ismimi yanlış söyleyerek. Hangi cevabı –kendi başarısızlığımın dürüst itirafını, yüzümü kızartan aleni bir yalanı– verirsem vereyim aynı şekilde başıyla onaylama, aynı dünyadan

usanmış gülümseyiş, Süreç'in belirsiz olduğuna ve İş'in zor bir sevgili oluşuyla ilgili aynı klişe sözleri duyardım. "Güven, Sasha. Sabret Sarah. Bazen uzaklaşman gerekir, Serena. Bazen, Stephanie, zorluklara göğüs germek gerekir." Bunun ardından da Yunan Adası'nda, Bretagne ya da Estonya'da yaşanmış, şimdi çoktan mazide kalmış, yaratıcılıkla ilgili bir kriz ya da başarıyla ilgili bir anekdot gelirdi. Bütün bunlar esnasında söylenen her şeyi başımla onaylarken tırnaklarımı kollarımın üst kısımlarına geçiriyordum.

Tabii ki burada bir yerlerde olmasına rağmen Aslan'la konuşmamıştım. Aslan'ı daha önce göz ucuyla görmüştüm, yele gibi saçları her zamankinden daha gürdü ve vücudundaki dövmeleleri daha da çoğalmış hâlde açık barda bardağına şarap dolduruyordu. Başını kaldırıp bakmamasına rağmen beni gördüğünü hissettim. Sonra da onun beni gördüğünü gördüğümü gördüğünü ve bardağına şarap doldurmaya devam ettiğini hissettim. O andan sonra onu bir daha görmesem de hep ensemde hissettim. Oraya ilk vardığımızda Ava, onun yakınlarda bir yerlerde olduğunu sezmişti, çünkü şöyle demişti: "Bak, gökyüzü birdenbire karardı."

O akşam sosyalleşmek adına yaptığım tek şey, meyveli kokteyli kâsesinin yanında dururken antidepresanların yarattığı tuhaf rüyası sırasında keyifli keyifli gülümseyen, şiircilerin arasındaki sosyal dengim olan ve tavşanların "Psikopat Jonah" dediği adama hafifçe gülümsemek oldu.

Ava iç çekti ve masamızı benek benek süsleyen mumlardan biriyle sigarasını yaktı. Arkasını dönüp küçücük elleriyle birbirinin kollarını sıvazlayan Tavşanlara baktı. Yan yana durmalarına rağmen nasıl küçük bir kız çocuğu gibi sahte sesler çıkararak, "Özledim seni Tavşan!" diye konuşabiliyorlardı? Açıkçası kalplerindeki nefret ağzımda demir tadı bırakıyordu.

"Seni özledim, Tavşan. Bu yaz sensiz çok zor geçti. Nereyse tek bir kelime yazamadım, o kadar üzgündüm ki! Lütfen bir daha ayrılmayalım."

Ava bu sözler üzerine gülmeye başladı, hatta beyaz tüylere benzettiğim saçlarını geriye atarak kahkaha attı. Eldivenli elleriyle ağzını kapatma zahmetinde bile bulunmadı. Çıkardığı ses enfes bir biçimde kulak tırmalayıcıydı. Bu akşamki ortamda eksik olan müziğin çınlaması gibiydi.

“Şşşt,” diye uyardım ama olan olmuştu bile.

Ava'nın kahkahası, benim “Düşes” olarak adlandırdığım Tavşan'ın uzun, gümüşten, peri cadısı bukleli kafasını bize doğru çevirmesine sebep oldu. Bize baktı; önce Ava'ya sonra bana. Sonra tekrar Ava'ya baktı. Belki de benim bir kez olsun yalnız olmadığımı, bir arkadaşım olduğumu görünce şaşırmıştı. Ava, Düşes'in bakışına, benim genelde dalıp gittiğimde yaptığım gibi, gözlerimi kocaman açarak baktığım bir bakışla karşılık verdi. Ava'nın dik bakışı muhteşem ve çok Avrupaiydi. Gözünü hiç kaçırmadan sigarasını içip benim şampanyayı yudumlamaya devam etti. Bana bir keresinde Paris'teki bir metroda bir çingeneyle girdiği gözünü dikme mücadelesinden bahsetmişti. Kadın ona gözlerini dikmiş, dolayısıyla Ava da ona dikmiş –ikisi de bakışlarını birer silah gibi birbirlerine doğrultmuşlar– ve Işıklar Şehri Paris'te gezdikçe zangır zangır titreyen trenin içinde bu durum karşılıklı olarak böyle devam etmiş. Sonunda Ava, gözlerini kadından ayırmadan küpelerini çıkarmış. Niçin mi? Çünkü o an birbiriyle ölesiye dövüşeceklerini sanmış. Fakat tren, o hattaki son durağa vardığında kadın kapıda durup kibar bir şekilde kapıları tutarak Ava'nın kendisinden önce çıkmasını sağlamış.

Buradaki ana fikir ne, Smackie?

Yeterince düşünmeden sonuca varmak mı?

Asla karşındakinden önce bakışlarımı kaçırma.

Düşes'in bizim olduğumuz tarafa dönmesi, Tavşanların ardına bize doğru dönmesini sağladı. Önce Çörek bize doğru döndü. Sonra Ürkütücü Taş Bebek kaplansız gözlerini bize çevirdi. Sonra da keş ağzını kocaman açmış hâlde, muhteşem Viktoryen kurukafa suratlı Vinyet baktı. Her biri sırayla bizi

baştan aşağı süzerek önce Ava'ya sonra bana baktı, gözleriyle sanki bilmedikleri bir içkinin tadına bakar gibi bizi küçük küçük yudumluyorlardı. Bütün bunları yaparken burunlarını hafifçe kırıştırıyor ve gözlerini hiç kırpmadan bakıyorlardı. Sonra Düşes'e döndüler ve birbirlerine sokulup parlatıcı sürülü dudaklarıyla fısıldayarak konuştular.

Ava kolumu şiddetle sıktı.

Düşes bize dönüp önce tek kaşını, sonra elini kaldırdı. Acaba elinde görünmez bir tabanca mı vardı? Hayır. Eli açık ve boştu ve bana doğru salladı. Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle, *merhaba*, dedi.

Benim hakimiyetim olmadan, elim kendiliğinden havaya kalktı. Ben de deli gibi el salladım. Dudaklarım, *merhaba*, diyordu ama ağızımdan hiç ses çıkmadı.

Sonra diğer tüm Tavşanlar da ellerini havaya kaldırıp salladı.

Tenteli yeşil alanın her iki ucundan hepimiz birbirimize el salladık.

Ava hariç. O sigara içip karşısındaki dört başlı bir canavar-mış gibi bakmaya devam etti. Sonunda elimi indirdiğimde ona döndüm. Bana, bir yabancından daha kötü bir şeymişim gibi baktı.

2

Ertesi gün okul posta kutumda ustaca origami hâline getirilmiş beyaz kuğu şeklinde bir davetiye buldum. Tavşanlardan biri; posta kutumdaki deneysel şiir dergisi, fakülte okumaları, bir Rumena belgeseli ve vücudun şehir ve şehrin de vücut olması ile alakalı bir kadının canlandırdığı tek kişilik bir piyese alakalı kartpostal formundaki duyuruların arasına atmış olmalıydı. Buraya, dersler arasındaki boş vaktimde aylık burs çekimin gelip gelmediğini kontrol etmek amacıyla erkenden gelmişim. Burs çeki yoktu. Kalan postayı geri dönüşüm kutusuna attım, ardından mor mürekkeple acemice yüzü çizilmiş olan origami kuğuya gözlerimi diktim. Kuğunun oldukça sivri gagasının her bir yanında gamzeler vardı ve ruj kullanılarak yapılmış bir çift kanayan noktaya benzettiğim gözleri bana doğru gülümsüyordu. Bir kanadında *Beni Aç* :) yazıyordu.

Samantha Heather Mackey,
MÜSTEHCEN SALON'A
içtenlikle davetlisin.

Ne zaman: Hüzünlü saatte :)
Nerede: Neresi olduğunu biliyorsun :)
Şunu getir: Kendini lütfen :)

Kıvrımlı, pırıltılı fonta ve onlardan birinin (Çörek ya da Ürkütücü Taş Bebek olabilir mi?) adımın etrafına çizdiği küçük kalplere uzun uzun baktım. Koridor buz gibi olmasına rağmen, terlemeye başladığımı hissettim. Bu bir hata olmalı.

Yer yerinden oynasa da onlar beni asla Müstehcen Salon'a çağırmaz. Bu onların Dokunaklı Salı ya da Bachelorette bölümünün tamamını bir oturuşta izledikleri veya badem ezmesiyle küçük orman hayvanları yaptıkları, kendilerine has bir şeydi..

Geçen yıl boyunca bizler atölye çalışmasının başlamasını beklerken aralarında alçak sesle konuştukları şeyler şöyleydi:

Aman Tanrım, dün gece Müstehcen Salon ÇOK çılgındı.

Müstehcen Salon'da dün gece yine içkiyi fazla kaçırdım.

Bir dahaki Müstehcen Salon'da şunu yapalım derim...

Davetiyeyi tekrar inceledim. Benim için yazılmış olması imkânsızdı. Fakat üzerinde kalplerle süslenmiş şekilde tam adım yazıyordu, *Samantha Heather Mackey*. Kıvrımlarla yazılmış ismimi görünce içimin garip bir şekilde utançla kaplandığını hissettim. Dün gece de o dalgalanmaları yaşamıştım. Önce Düşes, sonra diğer Tavşanlara nasıl da ısrarcı bir şekilde el sallamıştım!

Bu sömestrda da yarın başlayacak Atölye çalışmasında da yine sadece beşimiz olacaktık. Yaz boyu bundan dolayı içim sıkıldı. İki saat yirmi dakika boyunca görünürde hiçbir kaçış yolu olmayan odada sadece onlar ve ben olacaktık. On üç hafta boyunca, haftada bir. Geçen yılki gibi olur diye tahmin ediyordum. Masanın bir tarafında ben, diğer tarafında onlar, kucak kucağa oturur, gözlerimi kıstıkça dört başlı bir bedene dönüşürlerdi. Düşes, pırlantalı çerçeveli gözlükleriyle yüksek sesle kitaptan okurken Tavşanlar, sanki gerçek bir opera aryası dinliyormuş gibi gözlerini kapatırdı. Birbirlerinin hikâyelerini överken el ele tutuşurlardı. *Bundan beş bin sayfa daha alabilir miyim lütfen? Satırlarının arasında yaşamaya bayıldım ve orada sonsuza kadar kalmak isterdim desem?* Haftalık okumaları tartışırken birbirlerini, kendilerini kaybetmiş vaziyette okşarlardı. Kendi aralarındaki bir espriyi duyunca kahkahaya boğulur, bense espriye dahil olamaz, o kahkahaya asla katılamazdım; çünkü espriyi açıklayamayacak kadar gülmekle meşgul olur-

lardı. *Pardon, Samantha, sen o sırada yoktun.* Hayır yoktum, diye cevap verirdim. Bu kahkahalar birkaç dakika kadar sürebilirdi. Ben onlara ya da masanın diğer ucundan kafalarının arasındaki boşluğa bakarken onlar kahkahadan titreyerek, gözyaşları içinde, birbirlerinin omuzlarını ve bileklerini tutarak gülerlerdi. Bu arada Kasvet hiçbir şey söylemeden hepimizi izliyordu. Derslere gitgide daha fazla gecikmeye başladım ve en sonunda hiç gitmedim. “*Samantha nerede?*” diye sorduğunu hayal ederdim Kasvet’in. *Hiçbir fikrimiz yok,* diye umarsızca gülümseyerek kazakla örtülü omuzlarını silkerlerdi.

Ama belki de bu yıl gerçekten beni aralarına almaya çalışıyorlardır? Belki bu davetiye bir iyi niyet göstergesidir? Ya da bir şaka da olabilir. Tabii ki bir şaka bu. Yemyeşil ağaç manzaralı büyük bir meşe masada bana gönderdikleri kuşuyu katlayan bir çift küçük eli hayal ettim, minik beyaz dişleriyle parlatacık sürülü dudaklarını ısırarak sırtmalarını.

“Kaltaklar,” diye sessizce fısıldadım salonda.

“N’aber Sam?”

Birden irkilerek Jonah’yı gördüm. Posta kutusunu karıştırarak *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* tarzı gülümseyişiyle yanı başımda duruyordu.

“Ödümü patlattın, Jonah.”

“Kusura bakma, Sam.” Gerçekten üzgün görünüyordu. “Kiminle konuşuyordun biraz evvel?”

“Hiç kimseyle, sadece kendimle. Bazen kendi kendime konuşurum.”

“Ben de,” deyip sırtıttı. “Sürekli.” Mantar kafa saç kesimi, üzerinden asla çıkarmadığı önü açık parkasının altında, uzayda org çalan yavru kedi baskılı tişörtü ile karşımda duruyordu. Jonah, çok fazla ilaç aldığı için sesi çamuru yarıp geçiyormuş gibi çıkan, tedavi gören bir bağımlıydı. Açık arayla bölümün en iyi şiir öğrencisiydi. Aynı zamanda da en nazik ve sigara konusunda en cömert olanı. Diğer şiir öğrencileri tarafından